

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: O. Kulk, Brantwijk 76, Amstelveen

Opgericht 1 januari 1881

ER IS GEEN BEHOEFTE AAN PARANORMALEN

VAN DE VOORZITTER

Nuchtere kritiek op celtherapie

ZO VOOR EN NA verschijnt in de pers een artikeltje over een of andere nieuwe wijze van behandeling, in het buitenland uitgedacht en daar met veel ophef — veelal voorbarig — aan de publiciteit vrijgegeven.

Het gaat daarbij vrijwel steeds om zeer ernstige, veelal chronisch verlopende, ziekten van lichaam en/of geest, waartegen bij de huidige stand van de medische wetenschap helaas nog weinig of geen kruid is gewassen.

Eén van deze nieuwlichterijen is de behandeling met inspuitingen van levende cellen volgens de methode van Prof. Dr. Niehans.

Tot dusverre is van enige wetenschappelijke ondergrond ten bewijze van de werkelijke waarde van deze methode niets gebleken.

Zelfs zijn er deskundigen, die het niet onwaarschijnlijk achten, dat door deze therapie in bepaalde gevallen schade kan worden toegebracht aan de, er mede behandelde, patiënten.

Desondanks durfde de Nederlandse Vereniging voor Celtherapie het aan deze nieuwe wijze van behandelen hier te lande te propagieren.

Bij de propaganda wordt hoog opgegeven van de resultaten, die zouden zijn bereikt. Hierbij wordt nochtans nagelaten deze bewering met onweerlegbare bewijzen te staven. Het feit, dat enige vooraanstaande persoonlijkheden zich aan deze therapie hebben laten onderwerpen, doet steeds weer opgeld, hoewel zonneklaar

Belangwekkende oratie van prof. dr. D. K. de Jongh

ER IS GEEN behoefte aan begrippen als „paranormaal” begaafde lekengeezers, zo heeft een nieuwe hoogleraar betoogd.

Het was dr. D. K. de Jongh, die met een inaugurele rede getiteld: „De structuur van de therapeutische situatie” zijn ambt als gewoon hoogleraar in de farmacologie bij de gemeentelijke universiteit van Amsterdam aanvaardde.

In zijn oratie sprak professor De Jongh over het menselijk element in de geneeskunde, zo lezen we in het Hengelosch Dagblad. De invloed van de arts gaat veelal verder dan die van het geneesmiddel dat hij voorschrijft of de operatie die hij verricht. Er is hier sprake zo merkte professor De Jongh op, van een invloed die de wetenschap-

is, dat hieraan niet het minste bewijs voor de waarde ervan mag worden ontleend.

De wens hulp te kunnen bieden bij ziekten met tot dusverre zo hopeloze vooruitzichten moge begrijpelijk zijn, dit verlangen mag er nimmer toe leiden valse hoop te wekken bij tallozen, hunkerend naar verbetering van hun lot.

Helaas gebeurt dit laatste wel door de wijze van aanbevelen, waardoor de wens tot vader der gedachte wordt verheven.

De grote verdienste van het, elders in dit blad besproken, dagbladartikel ligt in het feit, dat het geheel rondom de celtherapie aan een nuchtere, kritische, beschouwing is onderworpen.

A. P. N. DE GROOT.

pelijke geneeskunde gemeen heeft met de buitennissige, zoals deze laatste beoefend wordt door de gebedsgenezer, de zogenaamd paranormaal begaafde en de „gewone” kwakzalver. Hoe moet men zich nu stellen t.o.v. deze tweeslachtigheid der geneeskunde? Bestaat er inderdaad zo iets als een wonder in de geneeskunde, dat niet toegankelijk is voor de wetenschappelijke analyse en dat slechts teweeg kan worden gebracht door op bijzondere wijze begaafden of begenadigden? Prof. de Jongh ontkent dit. Naar zijn mening is de geneeskunde een toegepaste natuurwetenschap.

Ook de suggestieve invloed die uitgaat van sommige mensen — o.a. ook van vele artsen — leent zich in beginsel voor wetenschappelijke bestudering. In feite is de laatste jaren op dit gebied reeds belangrijk fundamenteel onderzoek geschied. Hierbij gaat men er terecht van uit dat ziekten natuurlijke verschijnselen zijn met natuurlijke oorzaken en dat zij met natuurlijke middelen bestreden moeten worden.

Er is geen behoefte aan begrippen als „paranormaal” begaafde lekengeezers. Wel moet men aannemen dat er in de geneeskunde naast wetenschap altijd behoefte zal blijven bestaan aan menselijkheid.

De therapeutische situatie is een betrekking tussen mensen en daardoor o.a. ook een sociaal verschijnsel. Het geneesmiddel is niet alleen een scheikundige verbinding met bijzondere werkingen in het organisme, het is tevens een symbool, een element van de niet-verbale taal waardoor de arts en de patiënt met elkander in contact staan.

Verder wetenschappelijk onderzoek van dit verschijnsel zal de macht van de geneeskunde verder doen toenemen en bovendien de kwakzalverij op een steeds kleiner gebied terugdringen.

(vervolg pag. 4)

Resultaten wetenschappelijk niet gegarandeerd

DE GEVAREN van de CELTHERAPIE

GEEN ENKELE geneeskundige behandeling heeft de laatste jaren zo in het centrum van de belangstelling gestaan als de celtherapie van prof. dr. P. Niehans. Hoewel iedereen ervan overtuigd is en vaak ook persoonlijk kan ervaren hoe belangrijk de vorderingen van het geneeskundig behandelen vooral de laatste 20 jaar geweest zijn, toch zijn er nog altijd een aantal ziekten waartegen de arts machteloos staat. Vormden vroeger de infectieziekten o.a. longontsteking en tuberculose de grootste bedreiging van het leven, momenteel zijn deze door het vinden van nieuwe bestrijdingsmethoden nauwelijks meer tot de ernstige ziekten te rekenen.

Was rond 1870 de gemiddelde levensduur van de Nederlander slechts 38 jaar, momenteel is deze ruim 72 jaar, dus bijna verdubbeld. Door de veroudering van de bevolking zien we een aantal andere ziekten, die vooral op hogere leeftijd voorkomen zoals kanker en harten vaatziekten, het leven van de mens gaan bedreigen. De verlenging is eigenlijk een uitstel van de onvermijdelijke executie en gaat gepaard met een aantal typische slijtage-verschijnselen zowel van het lichaam als de geest. Juist waar de officiële geneeskunde nog faalt, zoals bij een vergevorderd stadium van kanker en aftakelings-ziekten, zien we enorme propaganda maken voor verschillende mysterieuze geneeswijzen o.a. de bovengenoemde celtherapie. Met behulp hiervan zou men deze hulpeloze wezens weer een menswaardig bestaan kunnen geven.

„Einführung in die Zellulartherapie“

In 1957 publiceerde Niehans een boek: „Einführung in die Zellulartherapie“ waarin hij de principes van zijn behandelingswijze beschrijft en een vijftigtal

WAT IS CELTHERAPIE? Nu de discussie over dit onderwerp zo dikwijls in de publiciteit komt, achten wij het nuttig om ons ook in deze materie te verdiepen. Hoewel de celtherapie wordt toegepast door overwegend artsen en dus bij deze behandeling niet altijd kan worden gesproken van kwakzalverij of het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst, heeft deze geneeswijze — die zo nadrukkelijk en met veel vertoon van grote namen wordt aangeprezen — zekere gevaren, die niet onbekend mogen blijven.

Een duidelijk en lezenswaardig artikel over deze materie vonden wij in het Brabants Dagblad Het Huisgezin in Den Bosch. Met toestemming van de medische medewerker en de hoofdredakteur van dit blad geven wij hieronder een uittreksel van dit belangwekkend betoog.

patiënten aanhaalt, met de meest uiteenlopende ziekten, die hij met goed resultaat behandeld heeft.

De behandeling bestaat uit het inspuiten van cellen die uit pas geslachte dieren of ongeboorte rijpe vruchten van schapen, runderen of varkens bereid worden. De keuze welke cellen ingespoten dienen te worden is afhankelijk van het lijden van de patiënt. Zo moeten bij hartziekten hartcellen, bij nierziekten niercellen, bij hersenziekten hersencellen enz. ingespoten worden.

De bereiding van de celoplossing vindt op 2 manieren plaats. Wat er met de ingespoten cellen in het lichaam gebeurt weet Niehans zelf niet. Hij tracht op 3 verschillende manieren de werkzaamheid van de ingespoten cellen te verklaren. De cellen gaan uitzwermen en bereiken het zieke orgaan of ze blijven ter plaatse van de insputing in leven, waarbij ze stoffen gaan produceren die een gunstig effect op het zieke orgaan uitoefenen of ze worden afgebroken, waarna de bouwstenen via het bloed het betrokken orgaan bereiken en dit tot genezing brengen. Deze zgn. verklaringen zijn schoon klinkende termen zonder wetenschappelijke gefundeerde

inhoud. Nergens komt in zijn geschrift duidelijk tot uiting hoe de cellen uitzwermen, welke stoffen er geproduceerd worden en hoe het zieke orgaan in een betere conditie gebracht zou worden enz. Kortom het zijn allemaal veronderstellingen die elke wetenschappelijke basis missen. Overal worden analogieën aangehaald, doch bij nader toezien moet men tot de conclusie komen dat Niehans zeer boud is in het aanvoeren van argumenten die gunstig lijken voor zijn geneeswijze. Men staat verbaasd hoe een professor omspringt met vele medische begrippen, louter en alleen om ze dienstbaar te maken aan zijn eigen zienswijze. Zijn meeste argumenten zijn schijnargumenten, mooi klinkende woorden zonder experimentele ondergrond.

Werkingsduur

De werkingsduur van de celinjectie zou van blijvende aard zijn. In de meeste gevallen zou slechts één behandeling noodzakelijk zijn. 6-8 weken na de injectie moet er een verbetering geconstateerd worden. Over de gevaren verbonden aan de behandeling met cellen wordt nauwelijks gesproken. Deze schijnen er niet te zijn. Toch is het in de geneeskunde sinds jaren een vaststaand feit dat het inspuiten van een soort-vreemd eiwit bij de betrokkene een overgevoeligheid ten opzichte van dat eiwit kan opwekken. Indien men zelfs na jaren, een 2de keer dat eiwit inspuut kan dit leiden tot zeer ernstige reacties o.a. netelroos, astma, flauw vallen, ja, zelfs in ernstige gevallen tot de dood in 20 à 30 minuten. Een aantal mensen is zelfs al overgevoelig bij de eerste insputing van een bepaald eiwit. Niehans beweert dat hij geen complicaties van de insputingen gezien heeft en tracht zich handig van deze moeilijkheid te ontdoen, door te verklaren dat gevaarlijke reacties niet optreden als het lichaam behoefte heeft aan een bepaald eiwit met name de bepaalde cellen. Niehans negeert ook de grote problemen van de weefsel-specifiteit. Indien het mogelijk zou zijn dierlijke cellen op mensen over te enten moet het zeker mogelijk zijn cellen van mens op mens over te brengen. On-

AAN ALLE LEDEN

verzoekt de penningmeester hem de contributie 1961 ten bedrage van f7,50 te gireren. Voor studenten, verpleegsters, kraamverzorgsters, arts-, tandarts- en apothekersassistenten bedraagt de jaarcontributie f 2,50.

Hoe eerder U gireert, des te meer verlicht U de taak van de penningmeester!

De gironummers van de Vereniging tegen de Kwakzalverij zijn: postgiro 32237 en gemeentegiro Amsterdam K 1672.

danks alle verscheidenheid tussen de mensen zijn hun onderlinge verschillen toch zeker nog kleiner dan tussen een mens en een dier. Reeds lang is het in de geneeskunde bekend dat overplanting van levend weefsel of levende organen van de ene mens op de andere slechts zeer zelden gelukt. Aanvankelijk wordt het vreemde weefsel wel geaccepteerd, het gaat ook groeien doch na een à twee weken stopt de groei waarna het weefsel afsterft en afgestoten wordt. Ieder mens heeft zijn eigen, bij hem passende, afweermechanisme dat erfelijk bepaald is en van mens tot mens verschilt evenals zijn vingerafdruk. En evengoed als er geen 2 gelijksoortige vingerafdrukken voorkomen vindt men geen twee personen met een zelfde afweersysteem. Nu is duidelijk gebleken dat overgeplante cellen alleen gaan groeien bij iemand met hetzelfde verdedigingssysteem als de gever van de cellen, die laatste komt o.a. voor bij een-eiige tweelingen.

Afweer

De afweer na het indringen van een lichaams-vreemde cel kan men het beste vergelijken met de reacties na het indringen van een bacterie. Het lichaam tracht deze binnen de kortst mogelijke tijd te vernietigen. Bij dierexperimenten is duidelijk gebleken dat een overplanting in het algemeen beter aansloeg naarmate de verwantschap tussen gever en de ontvanger groter was. Hoe geringer verwantschap des te feller was de afkeer. Bij een tweede overplanting met weefsel van dezelfde gever is de strijd veel sterker. Groeide bij de eerste enting het weefsel nog gedurende 1 à 2 weken, de tweede maal is het al binnen 6 dagen afgestoten. Een duidelijk inzicht in de problemen rond het overplanten van cellen is vooral verkregen door de werkelijk uitstekende onderzoekingen van de Australische geleerde Burnet en de Engelse onderzoeker Medawar. Hun werk werd het afgelopen jaar zelfs beloond met de Nobelprijs voor geneeskunde.

In het algemeen kan men bij lagere dieren o.a. slakken makkelijk weefsel van het ene op het andere overplanten. Momenteel tracht men op allerlei manieren de moeilijkheden van weefsel-specifiteit te overwinnen. Men kan bij de ontvanger met röntgenstralen het weefsel waar afweerstoffen gemaakt worden tijdelijk uitschakelen of men kan

Bureau Vereniging

HET BUREAU van de Vereniging tegen Kwakzalverij is gevestigd ten huize van de directeur, de heer D. H. van den Bosch, „Groot Schuttershoef“, Arnhemseweg 10, Leusden post Amersfoort.

Aan dit bureau zijn alle inlichtingen omtrent de vereniging en de kwakzalverijbestrijding verkrijgbaar.

Directeur Van den Bosch is gaarne bereid verzoeken tot het houden van lezingen over de kwakzalverij te behandelen.

door het geven van bijnierschors-hormonen de werking van de anti-stoffen tijdelijk onderdrukken.

Andere onderzoekers trachten het weefsel wat ze willen overenten kunstmatig zoveel mogelijk aan zijn nieuwe gastheer aan te passen. Zelfs indien men bovengenoemde voorzorgsmaatregelen neemt is het tot nu toe slechts in enkele gevallen gelukt weefsel *blijvend* over te planten. Indien het mocht lukken de weefsel-specifiteit te overwinnen zou er voor de geneeskunde een volkomen nieuw terrein geopend worden.

Mooie kreten

Het zou zeer te betreuren zijn indien door de enorme publiciteit welke deze methode ten deel valt sommige zieken, aan wie jammer genoeg heden ten dage de officiële geneeskunde nog geen hulp kan bieden zoals mongolismus en andere vormen van achterlijkheid, bepaalde gevallen van steriliteit, inoperabele kanker, geestelijk en lichamelijke aftakeling enz. overgehaald werden tot deze extreem „dure behandeling“ waarvan de resultaten wetenschappelijk niet gegarandeerd kunnen worden en waarvan de eventuele gevaarlijke consequenties niet voldoende zijn afgewogen.

Ondanks alle mooie kreten als: met celtherapie meer jaren in het leven en meer leven in de jaren, en „met de celtherapie geeft de wetenschap ons nieuw levend kapitaal“ kan men, aldus de medische medewerker, slechts één juist standpunt in deze innemen, nl. een resolute afwijzing van een ontwikkeling, waarbij een onwetenschappelijke handelwijze verwachtingen wekt welke zij niet kan motiveren.

Actie tegen Duitse wonderdokters

DE PRAKTIJKEN van kwakzalvers zullen aan banden gelegd worden ingevolge een wet die in Duitsland is aangenomen. Misschien dat de wet zal helpen om een einde te maken aan de praktijken van wonderdokters, speciaal op de Lüneburger Heide, die de boeren terroriseren indien zij hun wonderdrankjes niet kopen.

De nieuwe wet is de eerste sinds keizer Wilhelm II in 1901 verbood het hypnotisme allerlei heilzame uitwerkingen toe te schrijven. De nieuwe wet stelt de produktie van geneesmiddelen buiten apotheken onder strikt toezicht.

Hij betekent het einde van de honderden advertenties van „doktoren“ en „specialisten“ op het gebied van de bestrijding van kaalheid, ouderdom en alcoholisme.

Tot nu toe kon een ieder beweren een probaat geneesmiddel gevonden te heb-

Kwakzalver gaf dodelijk advies

VAN DE 76 PATIËNTEN die in het afgelopen jaar aan suikerziekte overleden waren er 9 die door verwaarlozing van hun diabetes gestorven zijn.

Dit staat te lezen in de jaarverslagen over 1958 en 1959 van de provinciale commissies voor diabetes-nazorg in Limburg.

Dit lezen wij in Het Tijdschrift van de Nederlandse vereniging van suikerzieken. Het Tijdschrift citeert uit het commissie-verslag: „Onder deze slachtoffers bevond zich een vrouw die na haar ontslag uit het ziekenhuis, ondanks waarschuwingen, niet meer op controle wilde komen en niet meer wilde inspuiten. Tien maanden nadat diabetes werd geconstateerd kreeg zij een keelinfectie en stierf aan een diabetisch coma“, aldus Het Tijdschrift.

En verder: „Een jonge vrouw bracht voor de derde keer een bezoek aan een kwakzalver. Bij het laatste bezoek had zij een dringend advies meegekregen: „Alles is nu goed. Van nu af niet meer spuiten en alles eten“. Men heeft deze jonge vrouw kunnen overtuigen hoe gevaarlijk dit voor haar kon zijn en zij heeft zich toen weer aan het advies van haar internist gehouden.“

De vrouw kan zich gelukkig prijzen dat zij in haar omgeving mensen bezat die het advies van de kwakzalver als dodelijk herkenden.

Als er ooit nog een pleidooi tegen de kwakzalverij moet worden gegeven, dan vindt men hier weer eens een duidelijk voorbeeld van de grote gevaren.

ben tegen onverschillig welke kwaal. Hij mocht alleen niet beweren dat het beter was dan dat van een concurrent. De Duitse wet beschouwt dit als oneerlijke concurrentie.

De kwakzalverij is hier geweldig opgebloeid tijdens het Derde Rijk als gevolg van de voorliefde van Adolf Hitler voor de „natuurgeneeswijze“.

„Aan het eind van de Tweede Wereldoorlog waren op zijn minst 20 procent, van al diegenen die de geneeskunst uitoefenden, natuurjongens zonder wetenschappelijke scholing“, zo betoogde een dokter.

Ingevolge de nieuwe wet zal een controleraad opgericht worden, welke toezicht zal houden op de eigenschappen welke aan geneesmiddelen worden toegeschreven en ook op de wetenschappelijke kwalificaties van de fabrikanten.

GEEN BEHOEFTE AAN PARANORMALEN

(vervolg van pag. 1)

De medische medewerker van Het Parool heeft eveneens een artikel gewijd aan de inaugurele redevoering van prof. De Jongh. Prof. De Jongh, aldus deze medicus, neemt het standpunt in, dat de geneeskunde op zo wetenschappelijk mogelijke wijze moet worden beoefend. „Een verschijnsel”, zegt hij, „dat dan allereerst opvalt is het volgende. Hoe spectaculair de ontwikkeling der wetenschappelijk gefundeerde therapie in onze tijd ook moge zijn geweest, zij wordt hardnekkig begeleid door een kleinere, maar toch niet te verwaarlozen stroming van niet aldus gefundeerde geneesmethoden. Ik noem slechts de homeopathie, het heilmagnetisme en de celtherapie volgens Niehans.

Wetenschappelijk gezien zijn deze methoden zonder uitzondering verwerpelijk. Hoe moet men dan de buitengewone vitaliteit van de buitenwetenschappelijke geneeskunde verklaren? Door welke energiebronnen wordt dit taaie leven gevoed?”

Het is niet voldoende er op te wijzen, dat nu eenmaal op alle terreinen van het menselijk weten het geloof in wonderen slechts langzaam wijkt voor de vooruitgang der wetenschap. In de geneeskunde is immers dit wondergeloof veel sterker dan op de andere gebieden.

„Wanneer de geneeskunde aan het einde van haar kennen en kunnen is gekomen, meldt zich soms de wondergenezer met zijn bezwerende gebaren, zijn gepotentieerde geneesmiddelen, zijn stralen en zijn cellen. Hij verjaagt de naderende ouderdomsslijtage, hij verbetert de hersenfunctie van het achterlijke kind, hij doet het inoperabele carcinoom verdwijnen, hij geeft aan het slachtoffer van kinderverlamming het gebruik van zijn ledematen terug. Hoewel hij niets van dit alles bewijst, vindt hij toch steeds weer gehoor. De behoefte om in wonderen te geloven groeit naarmate de basis voor redelijke hoop smaller wordt.”

„De mens is in vele opzichten nog een primitief wezen”, zo besluit prof. De Jongh. „Hij staat tweeslachtig ten op-

zichte van de wetenschap en weet zich de resultaten daarvan lang niet altijd ten nutte maken. Hij kijkt wantrouwig naar de richting waarin de historie hem voort schijnt te stuw en kiest vaak een andere, niet altijd even juiste koers. Er schuilen gevaren in het beperkte vermogen van de mens om zijn eigen belangen te behartigen. Hij laat zich gemakkelijk misleiden door holle leuzen en volgt gaarne valse, al of niet paranormaal begaafde profeten.”

Tandtechnici weer beboet

DE JUSTITIE laat de tandheelkundige inrichting van Jean van Wijk in Rotterdam niet met rust. Onlangs zijn weer twee tandtechnici en een tandarts, die voor „Vacupan” werkten, door de kantonrechter tot stevige boeten veroordeeld, zo meldt het Haags Dagblad

De tandtechnici, de 41-jarige R. v. d. B. en de 42-jarige J. S., moesten terechtstaan wegens het onbevoegd uitoefenen van de tandheelkunde.

De officier eiste tegen v. d. B. twee boeten van f 750,— en tegen S. drie boeten van f 300,—. De kantonrechter veroordeelde de verdachten resp. tot twee maal f 300,— en drie maal f 200,—, met verbeurdverklaring van het inbeslaggenomen instrumentarium.

De 58-jarige tandarts B. P. T. M. O. uit Nijmegen moest zich verantwoorden wegens overtreding van de wet op de tandheelkundige inrichting. Er waren hem twee feiten tenlaste gelegd: het werken voor een inrichting, waarvoor reclame wordt gemaakt en het niet kennis geven daarvan aan de inspecteur van de Volksgezondheid.

„Deze verdachte heeft zich niet bekommerd om de regels van de tandheelkundige ethiek”, zei de officier, die twee boeten van f 500,— eiste. Het vonnis was twee maal f 250,— gulden.

7 nieuwe leden

WIJ BEGROETEN ditmaal zeven nieuwe leden als lid van onze vereniging. Hopelijk raken zij evenzeer onder de indruk van de grote gevaren, die voortvloeien uit het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst. Alle leden kunnen onze strijd steunen door ons gegevens of knipsels te zenden, waaruit kwakzalverij-praktijken blijken.

De nieuwe leden zijn:

Mej. A. van der Wielen, studente te Groningen; mevr. J. W. J. Vermeulen te Haarlem; mej. zr. K. J. Bezemer te Zuilichem en de heren: H. Meijer te Giethoorn; F. H. de Groot, arts te Makkink; dr. C. P. H. Teenstra, arts te Blaricum en A. S. Schneider, dierenarts te Kockengen.

Geleide handen

De politie te Rotterdam heeft wederom proces-verbaal opgemaakt tegen de 49-jarige W. L. uit Den Haag ter zake van het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst. De Hagenaar noemt zich spiritistisch prediker. Hij placht zijn Rotterdamse patiënten des maandags met een auto te bezoeken.

Naar de politie mededeelt bestreek L. vroeger zijn klanten. Zijn handen zouden daarbij geleid zijn door een reeds lang overleden pater die volgens de „prediker” in zijn binnenste tot leven kwam, zo schrijft de N.R.C.

REDACTIE:

Medisch redacteur:

dr R. E. Wierenga, arts, Barchem

Pharm. redacteur:

J. E. Buiter, apotheker, Zwolle

Bestuur van de Vereniging tegen Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnaerends, Tandarts te Amsterdam, Vice-voorzitter; Mevr. A. Burbach-van der Woord, Prins Frederik Hendriklaan 60, Naarden, Secretaris; L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mej. E. H. Hengeveld, Arts te Zwolle; Dr. H. H. Funke, Arts te Amsterdam; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonrechter te Haarlem; Dr. H. H. Scholten, Dierenarts, Veterinair Inspecteur van de Volksgezondheid te Haarlem; H. Dijkstra, Oud-Commiss. van Politie te Amsterdam; A. Verschuur, Arts te Amsterdam; Mr. J. D. van den Berg, Rechter te Arnhem; Mr. G. C. M. van Nijntzen te Voorburg, Referendaris bij het Ministerie van Justitie; Dr. J. H. Ligterink, Arts en Apotheker te Amsterdam; Dr. R. E. Wierenga, Arts te Barchem en J. E. Buiter, Apotheker te Zwolle.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 7.50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2.50. Adres voor het opgeven van leden en abonnees: Mevr. Burbach-v. d. Woord, Prins Frederik Hendriklaan 60, Naarden. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, A'dam-Z. Postgito van de Ver. 32237 te Amsterdam - Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

Abonnement per jaar franco per post bij vooruitbetaling f 7.50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2.50

Administratie Maandblad:

Mevr. A. Burbach-v. d. Woord, Prins Frederik Hendriklaan 60, Naarden, tel. 02959 — 19114.